

o huzbu pschemoz. A wot teje sameje jogo huzby zomy
eto wězej gronisch.

Ev. Matth. 22, 15—22.

Legdy wotejzochu te farisejare a žaržachu radu, kač by Je-
ša we jogo rězy hulojli.

A pošlachu k nomu swojich hufnikow i Herodešowymi šlu-
bnikami a žachu: huzabnik, my wěmy, až ty wěrný by, a tu
žozu drogu we wěrnosczi huzyšch, a še ho nikogo nēstarašch,
heto ty neglědašch na žłoweznu paršchonu.

Togodla powěz nam, zo tebe še sda? jo pschiwwane tomu
žoroju daň dawajšch, abo niz?

Jesus pak jich šłoscž husnajuzy žašcho: wy pschisłodniki, zo
to špytujošcho?

Pokažez to mě ten daňski krosch; a woni podachu jomu krosch.

A won žašcho k nim: zeje jo to hobližo a to holołne pišmo?

Woni žachu k nomu: kejžorowe. Legdy žašcho won k nim:
dawajšcho tomu kejžoroju, zož kejžorowe, a Bogu, zož Bogowe jo.

A gaž to šlyšchachu, žiwowachu woni še a žechu pschěz jogo
staweze.

Dajšcho nam, l. p! gronisch „Wot teje Jesu šo-
teje huzby,“ a hopolasajšch, až ta šama jo

I. Wěrna.

II. Kšchašna.

S djarž, Kněžo, twojo šłowo nam
Hoboraj twojim winikam,
Kenž twojog šyna Kristuša
Rad starzysch zoju je stoła.

Sich radu, Kněžo rošlamaj,
A jich šlym wězam hoboraj,
Dasch do jamy tam šapadnu,
Kenž twojim wěrnym hurnju.
Amen.